

TYÖN LEHTI

N:1052

Sunnuntaina, 1.1.45.

Ritariksi lyönti Aholahdella.

Rykmenttämme komentaja luovutti toissapäivänä vänrikki Eino Ripattille, joka vieraili rykmentissä, hänelle viime kesänä myönnetyn Vapaudenristin 2. luokan Mannerheimristin. - Kovin huono on Ripatin terveys vielä, käsitukiä pitää edelleen turvata. Entinen verevyys on kadonnut ja paino on ollut välistä 49 kiloa, (25 kiloa entistä alempi!) mutta katseessa on yhä samaa teräksenlujutta kuin muinoin Ohdassa ja Siiranmäessä ollessaan. Niin kukapa tyrjäläinen ei tuntisi Ripattia tai hänen maineensa. Jo Molo-kukkulan ja Ojasen bunkkerin väkivaltaisissa tiedusteluyrityksissä hän loi maineensa ja häntä pidettiin itseoikeutettuna Mannerheimristin ritarina. Partiohakat Kuvajan metsässä vahvistivat käsitystä hänestä loistavana yksittäistäistelijana ja suurenmoisena johtajana.

Kesän rajussa suurtaistelussa toimi vänrikki Ripatti II Pan jääkärijoukkueen johtajana osallistuen joukkueineen vastahyökkäykseen Vaskisavotan lohkolla ja viivytystaistelun Hiirelän, Siesjärven, Ronnunkylän kautta Siiranmäkeen.

Siiranmäessä keskeytyy vänr. Ripatin sotaretki hänen 15.6. haavoittuessaan oikeaan reiteen. Ripatti on joukkueineen vastahyökkäyksessä patilamukana. Rynnäkövauhtia ja voimakkaasti hurraten heitetään silloin vihollinen pakoon, mutta Ripattia puraisevat Klimin luodit sääreen. Kers. Hämeenlinneen, joka äskettäin tuli ritariksi ja jolle Ripatti antoi varaukselta oman tunnustuksensa, huolehtii hänelle parit ja niin alkoi Ripatin matka kohti sotasairaalaa.

"Mitäpä tulevaisuuden suunnitelmia minulla olisi, kun vasta ensi kesäksi on mahdollisuus tervehtyä. Käitpä minua myöhemmin muistetaan, jotta pääsisi työhön käsiksi, mutta metsämiehen hommat, jona ennen tuli oltua, ovat ijäksi jääneet." taumaillee Ripatti, "Ja monet terveiset vain kaikille tutuille ja hyvän uuden vuoden toivotukset ja alkää antako tulensammua!" virkkää hän ennen pois lähtään.

"Ja lapsi kasvoi ja vahvistui ja täyttyi viisaudella ja Jumalan armo oli hänen päällensä." Luuk. 2. 40.

Harvoin olemme tulleet ajatelleeksi, että Jeesus oli aikanaan tavallinen ja luonnollinen pikkulapsi. Hänellä oli pikkupojan ilot ja surut niinkuin meilläkin ovat olleet. Hänellä oli leikkiveroinaan naapurikotien lapsia. Varmaan hän usein ihailien istui seuraamassa isänsä Joosefin, joka oli puuseppä, työtä ja isä loi hänelle valmisti tarpeelliset leikkikavat.

Sana kertoo, että hän luonnollista tietä kehittyi. Hän voiko kokoa. Ehkä naapurit joskus kuussään Js:n kotona sanoivat hänen vanhemmilleen: "Kylläpä tuosta pojasta on jo tullut iso mies." Hänen ympäröitynsä kasvoi, hänellä "leikkasi", niinkuin me sanoisimme. Mutta huomaa, mitä vielä sanottiin: "Jumalan armo oli hänen päällensä." Tämä oli seikka, mikä varmaan teki hänen lapsuutensa onnelliseksi.

Samalla tavalla mekin olemme kasvaneet, vahvistuneet, saaneet viisautta ja samalla tavalla meidänkin päällämme oli Jumalan armo. Se hän lähestyi meitä jo omassa kastetilaisuudessaamme.

Miksi moni meistä on kuitenkin menettänyt lapsuutensa onnen? Eiksiksi, että olemme joutuneet kantamaan aikaihmissen huolia, ei siksi, että koko kansamme sen yksityisiä jäseniä myöten elää raskasta aikaa, Vaan siksi, että moni Jumalan armon siunasta kantaa yllänsä synnin kirousta: rauhottomuutta, pelkoa ja paahaa omastaan. Tätä tuhoa tuli Vaapahtajan poistamaan. Eikö meilläkään ole varaa kiittää autteen vuoteen kirous yllänsä. Amen.

Sot.past. Lauri Mäkelä.

Uuden vuoden vastaanotto.
Aholahdella oli vaikuttava uuden vuoden vastaanottajaistilaisuus. Hartaushetken jälkeen puhui komentajamme mm. seuraavaa: - tässä rykmentissä on edelleen säilytettävä sama reipas henki, mikä sillä oli Tyrjän, Oadan ja Siiranmäen aikoina. - Kolmi kert. eläköönhuuto isänmaalle ja armoille jalle päätti onnistuneen tilaisuuden.